

Tuần Báo Vô Vi

22 tháng 9 năm 2013

Số 152

Email: tuambaovovi@gmail.com

Website: www.voviphatphap.org

Tuần này :

- Mục Bé Tám
- Lời Vàng Tiếng Ngọc
- Tâm Sự với Đức Thầy
- Thi Ca của Đức Thầy
- Bên Đèn Đọc Sách

Tờ báo hằng tuần của Pháp Lý Vô Vi Khoa Học Huyền Bí Phật Pháp phục vụ cho bạn đạo Vô Vi thế giới

Mục Bé Tám

Copyright by Lương Sĩ Hằng-Vĩ Kiên. All rights reserved.

Thưa các bạn,

Mục Bé Tám, viết qua tâm KHÔNG, liên hệ với từ quang của Đại Bi, nó cũng là một liều thuốc trị tâm bệnh và giải tỏa uất khí của tim, gan và thận. Không nên cắt xén bất cứ giai đoạn nào, có Đạo Tâm thì sẽ hiểu chiều sâu của Mục Bé Tám. Ước mong các bạn thực hành đúng đắn, thì sẽ cảm thông chiều hướng phát triển của tâm linh.

Kính bái,
Bé Tám

Phần câu hỏi dành cho buổi sinh hoạt “Mục Bé Tám”:

1. Hôm nay bước vào thềm cuối năm, mọi người đang nao nức, chuẩn bị cho một mùa Giáng Sinh sắp đến, sống trong hy vọng và hy vọng tại sao?
2. Hội tụ điển quang có hữu ích gì không?
3. Đường đi của mọi người đều khác nhau tại sao?
4. Con người có thể tự cứu không?
5. Tại sao bạn đạo thích du ngoạn?
6. Người tu Vô Vi áp dụng mọi hoàn cảnh để sớm thức tâm có phải không?
7. Người tu mà còn chọn đất sống là sao?

Copyright © Lương Sĩ Hằng - Vĩ Kiên & VÕ VI. All rights reserved.

Ngày 1 tháng 12 năm 1995 1) Hỏi : Hôm nay bước vào thêm cuối năm, mọi người đang nao nức, chuẩn bị cho một mùa Giáng Sinh sắp đến, sống trong hy vọng và hy vọng tại sao? Đáp: Thừa cuộc sống chậm chạp tại mặt đất, ai ai cũng muốn có ngày được nghỉ ngơi, sau cuộc chạy đua của cuộc sống cực nhọc, tưởng Chúa thanh nhẹ, quy hội nhẹ nhàng và được cứu độ. Người tu thiền thực hiện hành thiền đêm đêm thanh tịnh và thông suốt hơn người không chịu thiền. Kệ: Giải tỏa nghiệp tâm chẳng có phiền Quý thương Trời Phật tự giao liên Chiều sâu chơn lý quy thành mối Chẳng có buồn phiền tự mình yên.	Ngày 2 tháng 12 năm 1995 2) Hỏi : Hội tụ điển quang có hữu ích gì không? Đáp: Thừa hội tụ điển quang rất hữu ích cho tâm lẫn thân, hằng tuần sanh hoạt Mục Bế Tám tức là sẽ có cơ hội khai tâm mở trí, hướng về thanh tịnh mà khai thác mọi khía cạnh từ đời lẫn đạo. Kệ: Khai thông nguyên lý thanh cao tịnh Giải tỏa phiền ưu tự hiểu mình Tiến triển không ngừng tự tiến xuyên Phân minh đời đạo rõ hành trình.
Ngày 3 tháng 12 năm 1995 3) Hỏi : Đường đi của mọi người đều khác nhau tại sao? Đáp: Thừa đường đi của mọi người đều khác nhau, tại vì duyên nghiệp của mọi người đều khác nhau, tạo thành sự hướng tâm thanh và trước đó thôi. Kệ: Điện năng giao cảm tự duy trì Thực hiện khả năng lại xét suy Đen bạc tình đời gieo động loạn Biết tu tự cứu tự mình truy.	Ngày 4 tháng 12 năm 1995 4) Hỏi : Làm người có thể tự cứu không? Đáp: Thừa làm người có thể tự cứu, nếu chịu thiền tĩnh tấn, thì sự sáng suốt sẽ được gia tăng, luồng điển hướng thượng thay vì hướng hạ tự hại, thực hiện tâm từ bi, cứu họ và tự cứu. Kệ: Thành tâm tự sửa trí phân minh Rõ lẽ huyền vi rõ chính mình Duyên đạo duyên đời cùng tiến bước Tự tin tự đạt tự mình minh.
Ngày 5 tháng 12 năm 1995 5) Hỏi : Tại sao bạn đạo thích du ngoạn? Đáp: Thừa sau khi vật lộn với sanh kế trường đời, bộ óc có cơ hội nghỉ ngơi và giao liên với thắng cảnh tự cảm thấy đường đi càng ngày càng được mở rộng hơn từ đời lẫn đạo. Kệ: Nhìn xem tận mắt rõ trắng sao Quy hội tâm linh tự ước ao Thanh nhẹ về Trời xem thắng cảnh Bình tâm thanh tịnh trở về mau.	Ngày 6 tháng 12 năm 1995 6) Hỏi : Người tu Vô Vi áp dụng mọi hoàn cảnh để sớm thức tâm có phải không? Đáp: Thừa đời đạo song tu, đời thì phải rành đời với công của của chính mình, thì mới được nhẹ. Đạo thì phải thanh tịnh ở bất cứ hoàn cảnh nào, thì mới đào sâu đạo pháp. Nếu ngược lại tu mà không hiểu gì, thì còn ham đời và thiếu dũng mãnh dẫn thân về Trời. Kệ: Tu hành thực hiện hướng thanh hòa Thở thè trong tâm tự bước ra Tạm cảnh trần gian ta tận hiểu Thông minh tự biết tự phân hòa.

Ngày 7 tháng 12 năm 1995

7) Hỏi : *Người tu mà còn chọn đất sống là sao?*

Đáp: Thừa người tu thiền mà còn chọn đất sống là chưa biết được luật Trời. Người tu thiền được điển rút bộ đầu, tức là đã chọn hướng đi lên, thực thi đúng luật nhân quả thì sống nơi nào cũng vậy mà thôi. Đất Trời là cần thiết cho phần hồn mà thôi.

Kệ:

Đời là nghịch cảnh giúp hồn tiến
Chọn đất trên Trời có điển yên
Quy hội chính mình là cần thiết
Bằng lòng nhịn nhục chẳng lo phiền.

Mẫu Ái kỳ 175

Điền thanh vượt cảnh loạn mê
Tiến về Tiên cảnh hương quê của hồn
Bình tâm chuyển tiến ôn tồn
Tự tu tự tiến thân hồn an khương

Cái điền thanh vượt cảnh loạn mê, chúng ta tu, các bạn tu ngồi công phu kèm nó, trước khi các bạn tu 5 phút, bây giờ các bạn tu lần lần được một, hai, ba tiếng đồng hồ. Thử hỏi sau cái thời công phu của các bạn rồi các bạn cảm giác thế nào, nó nhẹ nhàng thơi thới. Cái bộ đầu nó được thoải mái, nó không có chuyện đa mê như trước khi chưa có công phu được cái thời giờ dài dạn như vậy được, thì các bạn thấy càng ngày càng nhẹ mà tiến về Tiên cảnh hương quê của hồn. Lúc đó thì cái vía nó được đi lên Tiên giới để nó học tu, thì nó mở sẵn cái con đường sau này cái hồn nó tiến về đó. Cái căn bản của mọi người từ Tiên giới xuống thế gian, luân hồi nhiều kiếp ở thế gian mà không biết, rồi đâm ra lo cái chuyện đời, đa đoan đủ sự đủ chuyện này chuyện kia tới chuyện nọ, làm cho mình càng ngày càng rối loạn. Bây giờ chúng ta trở về thanh tịnh thì chúng ta tiến về gì, tiến về cái thiên giới, về cái cảnh thanh tịnh ở bên trên đó là cái hương quê của hồn, cái chỗ đó trường cửu không có bị tiêu diệt. Bình tâm chuyển tiến ôn tồn, lúc đó chúng ta biết rồi, ngồi thanh tịnh, cho nên nhiều bạn ngồi công phu chỗ nóng cũng như chỗ lạnh, vẫn điềm nhiên ngồi nhắm mắt để tìm hiểu cái sáng suốt coi thử nó xuất phát đi đâu. Trong cái thanh tịnh nó tiến về cái thanh tịnh nó mới là ôn tồn được. Tự tu tự tiến thân hồn an khương, mình chỉ biết nếu mà chúng ta không công phu dày dạn thì không có bao giờ chúng ta đạt được cái nhẹ nhàng ở ngày nay. Cho nên nắm đó mà tu chứ không phải là ý lại nơi Thầy, nơi Thánh, nơi Thần, nơi Tiên, nơi Phật. Nhưng mà chúng ta tiến theo cái con đường của bạn đạo ở thế gian, chúng ta tiến theo cái con đường của những vị Thánh Thần đã thành công để tiến đi lên chứ chúng ta không có ý lại hay kêu họ đến đây. Chúng ta đã ở trong cái định luật vay trả quá nhiều mà bây giờ chúng ta tu rồi còn mượn Tiên Phật xuống giúp nữa là chúng ta càng vay thêm nữa, sau này làm sao trả?

Cho nên các bạn tự tu tự tiến, các bạn đã có sẵn một cái căn bản vốn liếng thanh tịnh điền quang ở bên trong, cho nên phải nắm đó mới tu được, chứ còn không nên mà ý lại việc này, việc kia, việc nọ rồi nó càng ngày nó càng đem sự lu mờ, nó làm cho các bạn chậm tiến, rồi các bạn nói đi nói lại, thét rồi lơ trớn nói láo luôn, cái đó không tốt. Cho nên đằng này tôi nhắc hàng tuần, các bạn nên thực thi cái cơ lười rằng kê răng đi, sửa mình đi cho cái phần thanh điền nó trụ hóa lên trung tim bộ đầu, lúc đó các bạn cảm giác là cái phần điền của vũ trụ nó có thể hòa cảm với mình được không hay là mình có thể hòa cảm với nó được không. Lúc đó các bạn mới nói rộng cái kiến thức về cái phần thanh điền hào quang ở bên trên, thì các bạn mới tiến tu, thì các bạn thấy là đức Phật đầu có xa các bạn được. Trước kia Ngài cũng con người, mà Ngài đạt được cái hào quang điền pháp, Ngài mới tiến lên trên cái không trung nhập Niết Bàn được. Bây giờ chúng ta đạt được phần nào thì chúng ta nắm đó, chúng ta thấy ảnh hưởng và tự tin lấy mình để tiến chứ không có mê tín do một người nào tạo ra sự mê tín mà làm cho chúng ta càng ngày càng bận rộn vì họ. Nếu mà các bạn còn mê tín nơi một người nào đó, thì tự nhiên các bạn tự gây sự bận rộn cho bạn. Mà các bạn tìm cái đường lối của người đã truyền pháp đối với các bạn hay là những Đấng Trọn Lành nó đi đường lối mạch lạc bằng cách nào, mà các bạn mở đúng cái mạch lạc đó thì các bạn cũng đồng tiến như họ chứ không có bao giờ các bạn bị thua sút đâu mà đừng có sợ mất cơ hội.

Nhiều người tu, muốn sống lâu, rồi muốn xuất hồn, hai cái muốn nó cộng với nhau nó làm lộn xộn, càng ngày càng lộn xộn thêm. Ta tu là ta sửa cho nó nhẹ nhàng, buông bỏ tất cả những cái thế sự, quên mình mới tiến lên bên trên, thanh thân về cái phần thanh điền ở bên trên. Còn nhớ mình, còn muốn củng cố địa vị nữa, cho nên có người tu có năm ba cái muốn ở trong đó, thành ra nó không có tiến được, càng ngày càng nó càng động loạn hư thêm. Cho nên các bạn tu ở đây cứ giữ cái pháp này Soi Hồn, Pháp Luân, Thiên Định, nó hỏi tại sao ông Tám dạy đi dạy lại, dạy có bấy nhiêu đó? Chỉ có bấy nhiêu đó mà làm chưa xong, hỏi chứ hàng ngày

các bạn đang làm cái gì đây, làm tam đại sự: ăn, ngủ, ỉa, thì đấng này cũng làm tam đại sự: soi hồn, pháp luân, thiền định để cho nó hòa giải tất cả những gì mà các bạn đang thâm từ phút từ giờ đây, dẫn tiến tất cả, nó cởi mở tất cả. Còn nếu mà các bạn không đi trong cái căn bản đó, các bạn đâu có biến hóa lên cái thượng tầng ở bên trên được. Cho nên mỗi ngày chúng ta làm có ba việc quan trọng nhất là Soi Hồn, Pháp Luân, Thiền Định thì nó cũng ăn, ngủ, ỉa như ở thế gian. Các bạn ngồi đó, các bạn soi hồn nó xuất phóng cái điện đi lên, các bạn làm pháp luân, đó, các bạn cũng tổng phát nó ra, các bạn thiền định các bạn cũng có những giấc ngủ như ở thế gian. Cho nên con người càng ngày càng nhẹ, cái chuyện quan trọng mà nó tương đối với nhau mà nếu chúng ta không có đồng hành như vậy làm sao chúng ta tiến về cái cõi như người thế gian nói vô hình, chúng ta phải mượn cái trốn đó mở ra chúng ta mới tiến lên trên được. Lúc đó chúng ta mới trị được cái căn bản bệnh hoạn tham, sân, si, hỷ, nộ, ái, ố, dục mà chính chúng ta đã cư trần, nhiễm trần. Nhiễm nhiều năm rồi, nhiều tháng, nhiều ngày, nhiều giờ rồi, nhưng mà phải hành để cởi mở nó ra, nó rối như tơ vò, nhưng mà các bạn không thực thi cái pháp đó làm sao nó đi tới được. Cho nên các bạn làm đây rồi thét nó khai thông ra nó hòa đồng với tất cả, cái tâm khảm các bạn càng ngày càng lớn rộng ra, càng quảng đại. Nhơn vô lượng, vật vô tri nhưng mà cái lượng các bạn càng ngày càng rộng, các bạn thấy tất cả đều hòa đồng với các bạn. À, các bạn học hỏi nơi bất cứ những cái gì ở xung quanh các bạn lúc đó cái người các bạn tha hồ mà tiến bộ và thông minh hợp thời tiến về cái đường lối văn minh của Phật pháp.

Tu, là phải nhận thức rõ ràng, điện là gì, nhiên hậu mới mượn pháp mà tự thanh lọc luồng điện trực và thanh.

Tâm linh khai triển thừa hành
Tiến theo Phật pháp chuyển thành không không
Tâm không động loạn lòng vòng
Đạt phần không động chẳng phân chẳng nhờ

Cái tâm linh khai triển thừa hành, lúc mà cái thần thức của các bạn mở trên bộ đầu rồi thì tiến theo Phật pháp chuyển thành không không, ở đâu bạn không còn chấp mê thiên hạ nữa, những cái gì bề mặt, bề trái nó bạn hiểu rồi. Trong cái thơm nó có cái thú, trong cái thú nó có cái thơm rõ ràng mà mình không hiểu, củng cố cái này bỏ cái kia là

không được. Tâm không động loạn không có theo cái chuyện lòng vòng bày biểu ở thế gian mà chúng ta trực chỉ hóa giải hai luồng điện âm dương rồi nó kết hợp đi tới không động. Đạt phần không động chẳng phân chẳng nhờ, khi đi tới không động, không có phân cái chức vị gì cho chúng ta mà chẳng nhờ đỡ nơi ai, chúng ta đạt tới cái không động là hòa cảm với tất cả. Người tu, chịu tự sửa phần điện quang ở bên trong thì mọi việc nhẹ nhàng sẽ đến với họ ở tương lai.

Tiến lên cảm giác thanh đài
Nơi nơi sáng tỏ tiến hoài không ngưng
Tâm hồn đạt được vui mừng
Mùi thơm thanh ngọt thuận ưng tiến lần

Mình tiến lên cảm giác thanh đài, mình càng ngày cái bộ đầu càng mở thì cái sự nhẹ nhàng nó sẽ đến với chúng ta, càng ngày càng thơi thới. Nơi nơi sáng tỏ tiến hoài không ngưng, nhắm mắt chừng nào thấy càng sáng chừng nấy. Tâm hồn đạt được vui mừng, lúc đó chúng ta thấy sau một giờ thiền rồi chúng ta thấy tâm hồn nó thơi thới ghê lắm. Mùi thơm thanh ngọt, nó thơm mà không phải thơm ở trong lỗ mũi, nó thơm ngay chỗ trung tim chân mày, rồi cái nước miếng các bạn được ngọt ngào rồi nó thuận ưng tiến lần, nó bằng lòng chấp nhận để tiến con đường này thay vì theo cái con đường động loạn ở ngoại cảnh. Tôi đi tôi lo tôi nấu thuốc, tôi khai thông lấy tôi, để tôi sửa trị căn bệnh tham ô của tôi. Khi ta được khai thông luồng điện của bộ đầu thì tiến trình về điện quang giới không xa, nó sẽ thường xuyên xuất phát nơi trung tim bộ đầu lần lần tự hòa cảm với tất cả. Càng tiến cảnh minh, thanh lọc từng giờ từng phút, hóa giải sự trược ô của bộ đầu và ngũ tạng, hành giả sẽ được yên vui mà tự xuất phát phần thanh điện của mình để thừa tiếp với thanh điện ở bên trên. Đó, thì chung qui chúng ta tu, chúng ta sửa, sửa cho kỳ được để cho phần sáng suốt nó chấp nhận, phải tiến về cái huyền vi Phật pháp thì chúng ta phải sửa, ai chun vô đó sửa cho chúng ta được. Khi mà chúng ta nắm được cái tình thế rồi, chúng ta chỉ có một phần đó thôi. Sau cái giờ thiền các bạn thanh tịnh ngồi, thơi thới xúc tiến, đỡ nó ngồi ngủ nhưng mà cái phần thanh điện nó được xuất phát đi lên trên, thì cái chuyện đó nó sẽ làm cho các bạn được vui tươi và nó sửa chữa cái tâm tình, sai lạc. Cái quá trình của các bạn, có người tu tới một năm, hai năm, ba năm rồi nhận thức mình càng ngày càng thanh tịnh, họ đi nói

chuyện với một người động loạn thì thấy cái ngực nó nặng lắm. Bây giờ chúng ta sửa được nhẹ rồi, gặp cái người mà tu bên Vô Vi, cái phần thanh điền mở nó có thể rút bộ đầu lên được, ngồi thấy nó hòa cảm, vui tươi và nó nhẹ nhàng, là nhờ cái gì, nhờ cái phần điền. Cho nên cái căn bản của chúng ta tu ở đây chỉ tiến về cái điền giới nó mới mở được, còn không tiến về điền giới không có bao giờ mở được cái gì hết, nó bị nghẹt còn nghẹt thêm. Chứ còn cứ lo nhờ cái sự phù hộ của người này người kia người nọ là đem cái tư tưởng của chúng ta càng ngày càng xuống, đi xuống cái hạ giới, nó sanh cái sân dục chứ nó không có bao giờ nó tiến được. Cho nên các bạn đạt được cái phần thanh điền nên giữ đó mà tu, đó là chìa khóa nhập thiên môn. Tuy rằng các bạn tu có bao nhiêu công chuyện đây là Soi Hồn, Pháp Luân, Thiên Định, nhưng mà các bạn cảm giác đó là khó khăn, càng ngày càng tu thấy khó khăn là do cái gì? Do mình không có biết tự trị lấy mình, nuôi dưỡng cái tham sân, rồi nó biến thành cái làm biếng, mỗi đêm công phu không có đúng giờ giấc, sai lạc, làm cho ta chậm tiến, có tiếng tu mà không có phần điền quang xuất phát ở bên trên là vì lý do đó. Cho nên các bạn được thường nhắc hàng tuần, sướng hơn tôi nhiều lắm, trước kia tôi tu tôi đâu có được cái cơ hội mà nhắc cái phần điền và diu dắt về cái phần vía để mở hàng tuần như bây giờ. Các bạn đã có cái cơ hội, nhẹ nhàng do cái công năng công phu cố gắng của tôi, tôi đạt được một phần thanh khí điền đem ra đây cho các bạn, thì các bạn nắm đó là cái chìa khóa để tiến thân. Giữa đời và đạo, dám bảo đảm rằng người nào cứ quyết tu theo cái pháp này rồi đời đạo cũng đều được an khương mà giải quyết nhiều cái chuyện khó giải ở thế gian nhưng mà mình cũng vẫn giải quyết được. Thì sau này cái đời sống của các bạn càng ngày thấy càng nhẹ nhàng, tới cái phút cuối cùng mình cũng bảo đảm được mình sẽ đi đến đâu, là cái cách chúng ta có thể chứng minh được, xuất hồn, khi chúng ta còn sống mà vẫn đi được. Khi chúng ta còn sống, chúng ta cũng hiểu được cái bề trái sự việc của ta, cái quá trình và cái vị lai, rồi tới cái cừu huyền thất tổ, hòa đồng với cái vũ trụ và thiên môn. Tất cả những cái gì đều do phần hồn tiếp và chứng kiến rõ rệt, thì lúc đó các bạn càng ngày càng an tâm tu tịnh, ở nhà công phu cũng được. Cho nên tôi nói là cái pháp này, sau này chúng ta không có tổ chức cái gì hơn là một người có thể đạt được cái sự sáng suốt đó truyền ra cho 10 người là đủ rồi, thì cái đó nó mới chánh hơn. Còn tổ chức cả đồng, cả thiên, cả ngàn, cả vạn người rất cuộc không có

một người tu cũng vô ích, phí công vô ích rồi ở trong cái tình cảnh lợi dụng của đời, rồi bày chuyện này, bày chuyện kia chuyện nọ rồi làm hư hao tổn thất cái tinh thần của thiên hạ.

Còn chúng ta tu ở đây là chương dưỡng phần hồn, vì chúng ta thấy cái đời nó chán ngán lắm, giả tạm lắm, nó giày xéo phần hồn làm cho chúng ta càng ngày càng chậm tiến, chúng ta chán đời qua đạo, chúng ta phải cương quyết tiến nơi cái thanh tịnh. Cái tuổi tác không có cho phép chúng ta đây kéo dài ở thế gian và nó cũng không có chờ đợi cái sự thành công của chúng ta, nếu chúng ta không chịu sửa lấy ta. Cho nên các bạn đi đây là đi một con đường tắt, một lời một, tiến lên và tự nhận định rõ là chúng ta không có luân hồi lại thế gian lần thứ nhì nữa. Và không có chấp nhận, cái sự thất tình lục dục lôi cuốn của chúng ta nữa, bởi vì các bạn tiến về bộ đầu rồi thì cái phần thanh điền đó nó làm việc nơi bộ đầu chứ nó không có làm việc nơi trước ô nữa. Thành ra cái chuyện dục tình của các bạn càng ngày càng dứt khoát, tự nhiên nó đi tới cái diệt dục mà bạn không hay. Lúc mà bạn mê xuất hồn đi được rồi, cái chuyện thế gian bạn không có suy, không có cần đếm xỉa đến cái chuyện đó nữa, nhưng mà bạn rõ ràng cái sự việc nó chỉ bề mặt và bề trái của nó chỉ một thời gian ngắn đó rồi cũng không có kết quả gì mà gây thêm sự tai hại cho ta và cho tất cả mọi người ở sau này nữa. Các bạn tiến về bên trên để diu dắt những phần hồn thiêng liêng tu tịnh, để người ta tránh cái oán thù luân hồi lại thế gian, cái đó còn cao quý hơn. Mà ở đây dạy một người ở thế gian tu, khó khăn hơn mà khi mà chúng ta đạt được cái pháp cũng như quyền hộ pháp rồi chúng ta mới hiểu nhiều linh hồn một lượt và dẫn người ta đến nơi đến chốn hơn là ở thế gian. Cho nên chúng ta ở đây tu, mọi người đều cương quyết mới tới đây tu và tìm hiểu, nhận định rõ mình phải làm cái gì cho mình, mới tới đây tu, chớ còn tới đây rồi nghe rồi bỏ, rồi đi về cũng vô ích. Cho nên mỗi người cương quyết đến đây tu là phải ý thức rõ ràng cái luồng điền chúng ta đã sẵn có, vốn chúng ta đã sẵn có, phần sáng suốt của chúng ta có thể hòa đồng với tất cả chớ không phải là riêng ông Phật. Cho nên các bạn phải nhớ kỹ cái lời tôi nói là phải xúc tiến về cái hào quang bộ đầu, lúc đó các bạn mới đạt được cái pháp. Cảm ơn các bạn.

(còn tiếp)

(Trích từ băng giảng của Đức Thầy – Sài Gòn ngày 25/5/1974)

Vấn Đạo qua Internet

Trung Tâm Florida

Hỏi: Kính thưa Thầy, Chúng con được biết ý lực của phái nam và nữ như nhau, chỉ khác nhau ở thể xác. Tại sao trên thế gian này, được biết phái nam thành đạo nhiều hơn phái nữ? Thí dụ như Phật Thích Ca, Chúa Jesus, Phật Tể Công, đức Ông Tư và Thầy ...

Đáp: Đã nói ý chí là một. Giới đàn bà thành Phật cũng là thanh nhẹ như đàn ông mà thôi: Phật là vô danh. Ở thế gian nhìn nhau bên ngoài của bản thể với cặp mắt phàm nên phân ra giai cấp. Nếu thành đạo thì sự thanh nhẹ của bên trong đều như nhau. Đi tới vô nam vô nữ mới là thành đạo. Bình đẳng, thanh nhẹ như nhau. Hằng hà sa số Phật, chứ không phải vồn vện có mấy que mà thôi.

Hỏi: Kính thưa Thầy, khi mà một người bệnh được chuyển tim, phổi, gan,...của người khác để mà sống lâu hơn. Đó có đúng luật Trời không?

Đáp: Cũng là tạm thôi. Luật Trời là luật Trời, không thể thay đổi được. Cố gắng cách mấy, đến lúc phần hồn phải ra đi là phải chấp nhận mà thôi.

Hỏi: Người mà trước khi chết, họ biếu tim, gan, phổi, ...cho người còn lại. Người đó có tội gì với Trời Đất không?

Đáp: Người đời mong muốn có sự sống, cảm nhận đó là sự hy sinh cho người kế tiếp, còn người đạo thì phải chấp nhận giữ luật mà tiến hóa. Của thiên trả địa, rất công bằng. Đối với người đời, lúc nào cũng muốn sống lâu hơn, không rõ giá trị của cái chết là sự tiến hóa của phần hồn, cho nên thế gian đã chung sức giữ lại xác phàm muôn năm nhưng không bao giờ được, chỉ sống trong sự hy vọng và hy vọng mà thôi.

Thiền Đường Hồng Bính Hoàng, Virginia

Thưa thầy chúng con có một số câu dưới đây xin thầy giải thích cho:

Hỏi: Con hiện đang làm việc mấy tuần nay cho một văn phòng ngày xưa là một nhà quán, (bây giờ con mới biết), có ảnh hưởng gì đến điển quang và sự tu học của con không? Con phải làm sao để không bị ảnh hưởng?

Đáp: Không có gì ảnh hưởng, đừng nghĩ đến việc đó. Nghĩ đến việc phục vụ tận tâm của chính mình mà thôi, thì mọi sự ở tương lai sẽ tốt.

Hỏi: Thưa thầy, phương pháp VOVÍ là luyện tinh hóa khí, khí hóa thần. Vậy phần thần đó liên hệ gì đến phần hồn và vía của mình? Thần mình có ảnh hưởng gì đến hồn vía?

Đáp: Thần đó là phần sáng suốt, dày công tu luyện thì sẽ hườn hư, tức là phần hồn sẽ sống nơi cõi thanh nhẹ, ý tưởng là đến nơi.

Hỏi: Đàn ông có 3 hồn 7 vía, Vậy có phải vía bị chia làm 7? Xuất vía là xuất vía nào? Chúng con xin cảm ơn Thầy.

Đáp: Đối với Vô Vi, chỉ có một hồn một vía mà thôi. Đối với người đời khi người trong gia đình chết đi, quýnh nên kêu ba hồn bảy vía cho đầy đủ, ước mong có sự hội tụ của phần hồn được đầy đủ trong cơ tiến hóa mà thôi.

Thi Ca của Đức Thầy

Sàigòn, ngày 04 tháng 09 năm 1977

Duyên tình đạo đạt thân hình tiến
Thuyết lý phân minh rõ thể tiền
Trí đạo tự hành năng đắc pháp
Quảng giao muôn loại pháp chân truyền.

Chơn truyền thực tiến giao liên
Hòa đồng muôn loại triền miên phước hòa
Thanh cao lý vững không xa
Nằm trong chơn lý lập đà tiến thân
Muôn loài vạn vật hợp phân
Đường đi tự nó tiến lần sửa sai
Bên trong sẵn có pháp đài
Bên ngoài sẵn có chuyển hoài không ngưng
Tâm ta thanh tịnh tại rừng
Cảm thông muôn nẻo hợp từng phút giây
Cảnh là bậc thánh bậc thầy
Giúp người tiến hóa đêm ngày nhủ khuyên
Khuyên người sống phải hợp duyên
Bao la lớn rộng ăn liền với ta
Tình thương cởi mở đậm đà
Thương người tại thế, yêu ta muôn đời
Đi đâu cũng chẳng tách rời
Chung quy đời đạo hai nơi tiến hòa
Bình tâm xét lý chẳng xa
Nhất thông vạn tiến muôn hòa chung vui
Sắc son son sắc tạo mùi
Thanh cao chơn lý an vui hoài hoài.

Lương Sĩ Hằng - Vĩ Kiên

THIÊN ĐƯỜNG DU KÝ (tiếp theo)
của Thánh Hiền Đường

Dịch Giả: Đào Mộng Nam
Minh Giải: Lương Sĩ Hằng

Hồi Mười Bảy

LẠI ĐẠO CUNG NAM HOA LẮNG NGHE

ĐỨC NAM HOA ĐỂ QUÂN THUYẾT PHÁP

Phật Sống Tế Công
Giáng ngày 13 tháng Chạp năm Kỷ Mùi (1979)

Thơ

Thế đạo kêu li ý cảm hàn
Tu thân khắp tự luyện kim đan
Nhân tình lãnh noãn tùy tha khứ
Phật Tổ tâm hoài thường hỉ hoan.

Dịch

Thế đạo nổi trôi giá buốt hàn
Tu thân giống hệt luyện kim đan
Tình đời ấm lạnh do ta chuốc
Phật Tổ từ tâm chẳng khổ buồn.

Tế Phật: Khí trời lạnh lẽo, mọi người đều lười ra khỏi cửa, chỉ thích nằm trên giường ấm áp. Tình đời vốn ấm lạnh, tới khi thất thế tiền của không còn, bạn bè người thân chẳng ngó ngang, nhà cửa trở thành vắng vẻ lạnh lẽo. Nhưng nếu đột nhiên gặp thời trở nên giàu có ắt là khách khứa tới lui thăm hỏi không ngớt, hết biểu vật này lại tặng vật nọ, vui vẻ hả hê, do đó nói: “Gấm đẹp thêm hoa khắp nơi có, cứu người khổ sở thế gian không” (*Cảm thượng thiêm hoa đảo xứ thị, tuyết trung tổng hội thế gian vô*). Bởi vậy: “trời lạnh lẽo không một bóng người, trời ấm áp người ta đông nghệt” (*Thiên hàn vô nhân tích, noãn nhật xứ xứ hình*). Có sao chốn địa ngục giá băng lại đông nghệt người, nơi thiên đường ấm áp lại vắng khách tới thăm? Nguyên lai chốn nào nhiệt đó là hồ sâu tối ám chứa nhiều tội lỗi, còn nơi

đạo tràng thanh tịnh lại hiển lộ rõ thang trời mây xanh. Do đó nơi nhiệt náo tự nhiên vong thân, bước đi loạng choạng, dễ té xuống địa ngục tối tăm; còn nơi đạo tràng thanh tịnh hồn tĩnh luôn thức giấc, đi đứng vững vàng dễ tìm được sự quang minh để lên chốn thiên đường ấm áp. Do đó tình người nồng ấm không ngăn trở tâm đạo của mình, bởi vậy cần phải luôn luôn tin tưởng là: “Lạnh càng vững mạnh, ấm càng phần chân” thì chốn thiên đường cực lạc chắc chắn chúng ta sẽ được ngao du. Bữa nay đã tới giờ đạo thăm thiên đường, Dương Sinh mau lên đài sen, chuẩn bị khởi hành.

Dương Sinh: Con đã sửa soạn xong, kính mời ân sư lên đường...

Tế Phật: Đã tới cung Nam Hoa, Dương Sinh xuống đài sen.

Dương Sinh: Lúc ở tại thế gian đã cảm thấy khí trời lạnh lẽo khiến người run bần bật, tới cung Nam Hoa lại ấm áp vô cùng, thiên đường và thế gian tại sao khí hậu lại khác nhau như vậy?

Tế Phật: Đây là thắng cảnh Nam Hoa nên hòa khí thịnh do đó con cảm thấy ấm áp hơn.

Dương Sinh: Căn cứ vào lý thuyết thì thiên đường bốn mùa đều là xuân, không lạnh không nóng, có sao ở đây lại còn có hòa khí? Chư Tiên Thánh ở dưới áp suất của hòa khí quá thịnh này, tính tình liệu có tránh khỏi nóng nảy chăng?

Tế Phật: Nếu thiên đường bốn mùa đều là xuân thì thế gian gặp lúc thời tiết nóng bức, có lẽ Tiên Phật ẩn mình ở nơi mát mẻ tại cõi trời, không dám xuống trần gian chăng? Từ muôn ngàn kiếp trước tới nay, những người tu thành Tiên thành Phật đều có kinh nghiệm trải qua các loại khí hậu nóng lạnh trái

ngược nhau nên có đầy đủ năng lực đề kháng ma lực ngoại giới xâm nhập và vây khốn. Con thấy hỏa lực ở đây quá mạnh là bởi vì con chưa thích ứng nổi hoàn cảnh ở thiên đường, còn Tiên Phật đều đã tập sống quen nên nóng mấy cũng không còn cảm thấy nóng nữa. Như người phương nam di cư lên phương bắc, chắc chắn lúc đầu sẽ không chịu đựng nổi tiết trời băng giá, nhưng nếu sống một thời gian lâu, tự nhiên sức chịu lạnh sẽ ngang với người bản xứ, không còn cảm thấy quá lạnh giá nữa, ngược lại nếu trở về vùng nóng bức ắt lại cảm thấy khó chịu ngay. Vì vậy không ra công tu luyện, đương nhiên sẽ gặp hỏa tai, Tiên Phật làm sao có thể giáng phàm cứu độ nổi? Người thì thoát nạn mà Tiên Phật lại bị thiêu đốt há chẳng đáng nực cười sao?

Dương Sinh: Được nghe những lời ân sư vừa chỉ giáo đột nhiên con đại ngộ, nguyên lai cảnh hình hình sắc sắc được sắp bày ở thiên đường là vì chúng sinh. Phật nói tất cả đều là không tại sao tây phương lại còn có bảy vật báu là: vàng, bạc, ngọc lưu li, ngọc pha lê, ngọc san hô, ngọc trân châu, ngọc mã não? Đức Thế Tôn vốn nói: “Phàm có tướng là hư huyền” (*Phàm sở hữu tướng, giai thị hư vọng*) há chẳng mâu thuẫn sao?

Tế Phật: Đệ tử Phật nếu như chấp mê văn nghĩa huyễn là Phật pháp vô phương tìm kiếm nổi.

1. Đã nói tất cả đều không (nhất thiết giai không) tại sao còn có Thế Tôn, Như Lai, Quán Âm, Văn Thù, Phổ Hiền bồ tát được? Bởi vậy đệ tử của Phật không được sinh tâm ngạo mạn khi thấy những cảnh hình tướng mô tả trong sách Thiên Đường Du Ký này, nếu như phi bóng hình tướng ở đây thì chẳng khác nào phi bóng tượng Phật ở trong chùa vậy.

2. Ánh sáng và hỏa khí vốn quý báu ở chốn thiên đường, đồng thời cũng là tinh hoa linh khí của trời đất, thiên đường sở dĩ hấp dẫn thế gian là vì người đời nghĩ rằng lên thiên đường không ăn cũng chẳng sao, ý nghĩ này tuy tốt nhưng không tương ứng. Vì các chúng sinh về được cõi Phật đều không hề có những sự tham muốn đó của người đời, sở dĩ tại thế giới cực lạc có hằng hà sa số châu báu, chúng sinh ở cõi Phật cũng không cho là quý. Tất cả những gì mà thế gian mong ước tại thiên đường đều có cả, song không sinh lòng ham muốn nên cuối cùng tâm thanh tịnh an nhàn, cuộc sống tiêu dao. Người đời coi vàng bạc là quý báu vì nó hiếm hoi, còn như nếu sỏi đá trong sông đều là vàng thì hẳn người coi vàng rẻ như rác, và lại coi thứ khác là báu vật. Phật có sức biến hóa vô cùng, muốn gì có vậy nên không

sinh lòng ham muốn. Tất cả những gì có đều là hư vô, đó là chân nghĩa Phật, chúng sinh đã giác ngộ chưa?

Sở dĩ nói chư Tiên Phật ở trong cảnh giới quá nhiều hỏa khí như vậy nên hàm dưỡng được tính tĩnh và hiểu biết được thiên cơ, nóng lạnh tự biết, tu dưỡng được tốt, lửa vô minh tuyệt đối không nổi dậy. Chúng ta mau tới lạy chào ra mắt đức Nam Hoa Đế Quân.

Dương Sinh: Ân sư quả là tinh thông tam muội, pháp Phật vô biên đã giúp đệ tử mê lầm của Phật giác ngộ mau lẹ, chân ngôn Phật pháp vô thượng này đủ sức dạy dỗ đời sau... thấy đức Nam Hoa tuy toàn thân rực lửa nhưng lại không cảm thấy nóng một chút nào quả là sức lửa cao sâu. Lạy chào ra mắt đức Nam Hoa Đế Quân, bữa nay đệ tử lại theo ân sư tới đây, kính mong đức Đế Quân khai mở lẽ đạo siêu diệu để hóa độ chúng sinh.

Đế Quân: Lành thay, tôi biết Dương Thiện Sinh thắc mắc không hiểu tại sao toàn thân tôi rực lửa mà vẫn không bùng cháy? Ha ha, bởi vì: “Không biết rõ mặt thật của núi Lư Sơn, chỉ nhờ có thân ở tại núi này”. Tôi là “Lão Hỏa” tức lửa già bình định Nam Hoa, khối hỏa khí thấm nhuần khắp tam thiên đại thiên thế giới, khối lửa này người đời không thể chạm tới được, như đá nóng chảy thành nước, người đời đụng phải ắt bị bỏng cháy đốn đau, song bản thân đá nóng chảy chẳng hề động tâm, cho nên nói: “Ánh lửa không biết nóng, thiêu đốt thân ngoài thân” (*Hỏa quang bất giác nhiệt, nhiên thiêu thân ngoại thân*). Con người vốn đều có tâm Phật tính đạo, song bản thân lại vô tình chẳng hề hay biết. “Là Phật mà quên Phật” (*Thị Phật nhi vong Phật*) cho nên phải “đốt cháy tiêu tượng Phật bằng gỗ mới hiển lộ Như Lai chân thực” (*Phân khử mộc ngẫu tượng, hiện xuất chân Như Lai*). Kẻ mê hướng ngoại cầu đạo cuối cùng lìa bỏ nguồn cội, sống chết đọa đầy, quên mất đường về. Do đó người đời phải “ngoài thì lạy Phật ở trong chùa, trong thì tu kim thân” (*Ngoại bái miếu trung Phật, nội tu kim thân*). Như tôi biết rõ bản thân hỏa khí chiếu cùng khắp bốn phía, biết rõ mình ắt không còn nghi ngại, hiểu rõ người ắt không bị tổn hại, nếu như mình bỏ thí tiền của cho người, tuy bị tổn phí vật song tâm được vui vẻ, đó gọi là tự đốt cháy chính mình để soi sáng cho người, mắt phàm nhìn thấy cho là bị tổn thất nhưng mắt tuệ nhìn lại cho là vô hại.

Dương Sinh: Người đời một sớm bị cảm mạo hỏa bốc bừng bừng có nên tìm thầy chạy thuốc để giải nhiệt không?

Đế Quân: Những điều vừa trình bày ở trên đã cho thấy hỏa nhiệt của mình sẽ không làm tổn thương đến bản thân đạo thể, đó cũng là lẽ đạo. Sức nóng trong cơ thể nếu vượt quá ba mươi bảy độ gọi là phát nóng ắt phải tìm thuốc trị liệu để cho nhiệt độ xuống thấp tránh cho não bộ cùng ngũ tạng khỏi bị thiệt hại. Do đó có thể kết luận, cơ thể con người sức chịu nóng có hạn, nhưng hãy coi ngôi chịu nóng chẳng hề sợ lửa thiêu đốt, bởi vì nó vốn là vật ở trong lò nung gạch nên thấy lửa chẳng hề sợ hãi. Lửa Nam Hoa căn cứ theo năng lực của người mà truyền trao nên không làm hại người. Dương Thiện Sinh hỏi tại sao lửa lại không đốt cháy thân thể tôi là vì chính tôi phát ra lửa, nên lửa chẳng thể làm hại tôi. Còn nếu như tôi tự hại tôi thì lại là phản bội đạo trung dung mất rồi, giống như kẻ có năm phần sức lực lại đem sử dụng tới sáu phần chỉ vì quá độ mà sinh ra nguy hiểm chẳng thể lường. Tu đạo cũng giống hết như vậy, ta phải tập luyện cách nào cho vừa đúng với sức của ta, rồi đạo lực cứ như vậy mà tiếp tục tu tiến, phải tôi luyện tới mức được như lửa chịu nóng để cả trăm độ cũng chẳng hề hấn gì. Cứ chậm tiến từng độ một, chờ ngưng thử luyện thì mới

khiến bản thân tiến bộ được về sức chịu nóng. Cho nên có câu nói về kẻ sau khi đã thành đạo: “Vào lửa chẳng chết cháy, vào nước chẳng chết chìm” (*Nhập hỏa bất phôn, nhập thủy bất nịch*) như vậy há chẳng công phu lắm sao? Con người mà không vượt thoát khỏi số mệnh, cứ mặc cho bị số mệnh trói buộc đó là kẻ phàm phu. Tiết trời giá buốt, có kẻ mặc áo da, áo lông mà vẫn còn cảm thấy lạnh, có kẻ chỉ một manh áo mỏng che thân mà vẫn chẳng thấy rét. Cũng là thân người, nhưng lại mạnh yếu khác nhau, sức chịu đựng tự nhiên khác biệt. Do đó người đời phải làm cách nào phá tan được trở ngại cảnh giả tình đời cùng sự vây hãm của kiếp nhân sinh mới có được công phu tu đạo. Bữa nay Dương Sinh tới cung Nam Hoa, tôi vì chúng sinh mà thuyết pháp để giúp chúng sinh phá được mê lầm, hầu thích ứng nổi hoàn cảnh hỏa khí Nam Hoa, đó là vấn đề thiết thân của kẻ tu đạo vậy.

Dương Sinh: Những lời chỉ giáo vàng ngọc của đức Đế Quân vừa rồi đã mở trí cho đệ tử rất nhiều.

Đế Quân: Tôi không mở trí mà là dùng một mối lửa đốt cháy tan tành sự tối ám để xem Dương Sinh có chạy nổi không?

(còn tiếp)

